

THE PATH OF ORTHODOXY

Стаза Православља

THE OFFICIAL PUBLICATION OF THE SERBIAN ORTHODOX CHURCH IN NORTH AND SOUTH AMERICA

ТОМ (ВАЉУМ) 46

ФЕБРУАР 2011

БР. 02

ЦРКВНО УСТРОЈСТВО КАО СЛИКА И ОДРАЗ СВЕТОТРОЈИЧНОГА ПОСТОЈАЊА

У Призрену устоличен нови Епископ Рашко-Призренски и Косовско-Метохијски Теодосије

Када је у новембру месецу на Светом архијерејском сабору у Београду на катедру епископа Рашко-призренских једнодушно изабрала Епископа Теодосија, Српска Црква је тим чином свима ставила до знања да јој је више од свега стало до народа, светиња и црквеног рада на Светој српској земљи, а нимало до идеологије, политике, конфронтација и изазивања подела. А када је на његовом устоличењу у граду Призрену, 26. децембра, после одслужене Литургије и увођења у трон, нови Епископ изговорио своју приступну беседу, свима присутнима је било јасно да је православни Српски народ на Косову и Метохији добио архијереја коме ће на првом месту бити служење ближњима по узору на Христа Спаса и његове Светитеље. "Узносећи благодарност Господу Богу Творцу нашем, у Светој Тројници слављеном и обожаваном, Оцу и Сину и Духу Светоме, изабран промислом Божијим и благовољењем Светог Архијерејског Сабора Српске Православне Цркве, са страхом и трепетом улазим у овај свештени трон Епископа Рашко-призренских".

Нови Епископ је до сада показао саборни и саборски дух тиме што је у последњих шест година жртвеном љубављу на овом епархијском терену спроводио одлуке Сабора и Синода када је сам Патријарх са Синодом морао да предузме одлучније мере да спасава црквени поредак тамо где је он био угрожен.

Повратак седишту

Свечани чин увођења у трон новоизабраног Епископа Рашко-призренског Теодосија обављен је у обновљеном саборном храму Св. Великомученика Георгија у Призрену. Епископа Теодосија у трон Епископа Рашко-призренског увео је Његова светост Патријарх српски Иринеј на Светој Литургији на којој му саслуживало четрнаест отачаствених архијереја и преко седамдесет свештенослужитеља наше и других православних помесних Цркава. Вест о избору Епископа Теодосија за Епархијског архијереја Рашко-призренске Епархије примљена је са великом радошћу међу свештенством, монашвом и верним народом ове богоспасаване Епархије као и на нивоу целе наше помесне Цркве, што се могло и видети на свечаности устоличења у којој је учествовало око две хиљаде верника, велики број монаштва и целокупан клир Епархије Рашко-призренске и Косовско-метохијске.

Повратак историјског и духовног седишта Епархије рашко-призренске у град на Бистрици, после једанаест година одсуства и избеглиштва, јесте јасан позив Србима да се врате тамо где припадају. Тако је у свом интервјуу Вечерњим новостима, 9. јануара 2011. год. ("Вратимо се на огњишта") новоустоличени епископ рашко-призренски Теодосије рекао да је обнова порушених храмова дугорочни задатак Цркве и истакао дијалог као јеванђелски пут ка решењу проблема.

Његово Преосвештенство Епископ Рашко-призренски и Косовско-метохијски Теодосије

"Црквено устројство је икона светотројичнога постојања" Епископ Теодосије је одмах по устоличењу кренуо у подвиг делатног служења вернима, пружајући руку благослова и преносећи јеванђелску поруку вере, наде и љубави. Сличну поруку народу у овој освештаној земљи он је упутио и на божићној литургији у храму светог Ђорђа у Призрену. Услови за повратак Срба на Косово и Метохију далеко су од добрих и носе велике тешкоће и ризике, али нови Епископ истиче да ми не можемо да чекамо да нам други стварају боље околности. Свако би требало да дође на своје огњиште и тако допринесе повратку. Примери појединаца који су то учинили, иако малобројни, уливају наду да ће њиховим стопама кренути и остали расељени Срби. Теодосије свесрдно и пастирски позива своје стадо на врлински живот у Христу, указујући на опасности које вребају у овој напаћеној епархији, али и на истински, прави пут којим треба постојано да ходимо. Истину да је "црквено устројство икона светотројичнога постојања", он поново истиче у својој Божићној посланици, у напомену да "свака самовоља, непослушност и стварање раздора у Цркви Божијој, нарушава ову хармонију, и удаљује виновнике ових недела од вечнога живота и благодатних дарова, који се

од Христа једино преко Цркве предају и поверавају на мудро коришћење."

Следујући Христове речи "будите мудри као змије, а безазлени као голубови", Владика Теодосије позива народ: чувајмо јединство, које нам је поверено у Њему, као извор личног и заједничког спасења".

Црквено-пастирски рад

"Епархија ће уложити све напоре да помогне опстанку Срба на Космету. За разлику од претходне епархијске управе, када се много причало о патриотизму, а мало радило са народом, ми ћемо да јачамо духовни живот нашег народа. Неће нам бити боље ако смо огорчени на све око себе. Вера у распетог Христа, међутим, учи нас да се зло побеђује добротом, мржња љубављу, а безнађе надом у Господа. Повратак нашег народа вери, отвориће му нове изворе снаге".

Као искусни монах и потом дечански игуман, Владика има реч за савременог човека који је често дезоријентисан пред понудама овога света и лажним добрима која се промовишу као истинска. Стога он каже: "Човеку је од Бога дат дар слободе, али да га користи разумно и одговорно, а не ради личног уживања и похоте. Када душом и телом овладају страсти, човек постаје неспособан за заједницу са Богом. Уместо бића заједнице, постаје усамљеник који се гуши у сопственим амбицијама да нађе неку овоземаљску срећу. Истинска радост и срећа постоје само када схватимо да је служење ближњем у љубави не губитак, већ једино добро. То је и суштина Цркве и живота у њој".

Нови Владика је отпочетка снажно нагласио верност следовања Цркви и потребу разликовања спасоносне Цркве од душегубне секте. У ово друго се претворила група рашчињених, а ултра-радикалних, монаха који следеју рашчињеног епископа, сада монаха, Артемија. О њима је је Црква рекла своју реч и тиме избила адут свим пакосним и злонамерним, срећом малобројним, присталицама ових распопова који служе религиозно-политичкој идеологији са антицрквеном свешћу, којој нико није "свет" сем једино њихов покровитељ и гуру. Као што је Синод и Сабор наше Цркве саопштио, реч је о секти, која је, срећом, без подршке народа. "Ако буде потребно, предуземеће додатне црквено-канонске и законске мере, како би Српска Црква на Косову сачувала своје име, интегритет и имовину. На подручју Епархије нећемо дозволити секташке активности. Међусобне поделе сада нам најмање требају. Најважније је да наш народ уме да разликује цркву од секте, свештеника од распопа, а веру у Христа од религиозно-политичке идеологије".

Приписујући само себи изворни црквени дух Православља, од Цркве одметнути људи, у суштини, оспоравају каноничност

continued on p. 10

Божићне посланице епископа СПЦ у Северној и Јужној Америци

Епископ канадски Г. Георгије

"И Ријеч постаде тијело и настани се међу нама, и видјесмо славу Његову, славу јединородног од Оца, пуног благодати и истине." (Јн 1, 14)

Ево радости, ево спасоносног поздравља: Христос се роди!

Бог се роди у тијелу и постаде човек – да бисмо и ми постали Његова браћа и облагодатили се Њиме.

Да ли смо свјесни те истине? Да ли смо свјесни шта тај сверадосни поздрав значи? Христос Бог силази у свијет и рађа се од Пресвете Дјеве, долази међу нас огријеховљене и смртне. Бог поста човек – да би човек по благодати постао бесмртан, вјечан, раван Богу.

У давнини, пророк је рекао: "Што је било, то ће бити, што се чинило, то ће се чинити, и нема ништа ново под сунцем" (Проп. 1, 9). Ништа под сунцем не бива ново сем ваплоћења и рођења Сина Божијег (Јован Дамаскин). Ево те новине, ево нечега новог и вјечно освјежавајућег за цијелосну творевину, ево нашег Творца који узме тијело, настани се међу нама и постаде један од нас.

Савршени Бог постаје савршени човек, а тиме од палого Адама добијамо новог Адама, од изгубљеног раја – нови рај. Из туге и безнађа рађа се нова нада и општа радост.

Браћо и сестре, у овим смутним и бурним временима, када је човек заборавио да се радује, ево му прилике да се зарадује дјечијом радошћу, јер Богомладенац радост с неба доноси у свијет. Зато се анђели и поздрављају ријечима: "Радујте се, јер вам се данас роди Спас."

Ево нам прилике да се бар о Божићу зарадујемо вјечном радошћу, да животне одложимо бриге, баш као што пјевамо на Литургији – "Житејскоје отложим попеченије" – јер се Бог

оваплотио, постао човек. Управо ту неизмјерну утјеху, тај свесмисао, изражавамо у Символу вјере: "Који је ради нас људи и ради нашег спасења сишао с небеса и оваплотио се од Духа Светога и Марије Дјеве, и постао човек." Дакле, "ради нас људи и ради нашег спасења" дошао је Онај који изражава најузвишенију реалност нашег постојања – израз вјечности у Њему, тј. у заједници са Њим, у чему се и састоји наше спасење.

Спасење се добија вјером, а "вјера је основ чему се надамо, потврда ствари невидљивих" (Јев. 11, 1). Ми Њему нарочито о Божићу славословимо, јер нам Он дарова живот, јер нам Он даде љубав, и вјеру, и вјечност, и изобиље добра – кроз свесвето Оваплоћење Своје, благовољењем Бога Оца у Духу Светоме.

Христос нас све позива да учествујемо у Тајни Његовог Царства. Он, сладчајиши Господ, дошао је да нам дарује радост и опроштај грехова, да нас обоји. "Он се очовјечио, да бисмо се ми обожили; Он се открио у тијелу, да бисмо ми примили спознају невидљивог Бога Оца; Он је претрпио увреду од људи, да бисмо ми наслиједили бесмртност" (Св. Атанасије Велики).

Христос заиста нас обојује својим очовјечењем, дарује нам живот у изобиљу. Долази ради радости, како каже Достојевски: "Он (Христос) је страхан нама величином својом и висином својом, али је због безграничне милости и љубави своје постао нама сличан и весели се с нама, претвара воду у вино да не би престала радост међу гостима, чека нове госте и непрестано их дозива, досад и на све вјекове" (Браћа Карамазови).

Такву радост донесе Христос нама и остави у Цркви Својој, да се кроз њу спасавамо и вјечни живот задобијамо. Ето нам прилике, браћо и сестре. Радујмо се у Господу!

Поздрављам Вас све, драги моји епархиоти, клицањем радосним, љубављу Богомладенца и утјехом нашег спасења кроз Сина Божијег:

Мир Божији, Христос се Роди! Ваистину се Роди!

Ваш молитвеник пред Богомладенцем Христом,
Епископ канадски ГЕОРГИЈЕ, с.р.

Епископ новограчаничко-средњезападноамерички Г. Лонгин

"Христос се роди, славите Га. Христос са неба, изађи да Га сретнеш. Христос на земљи; будите узвишени. Певајте Господу сви на земљи..." (Св. Григорије Ниски)

Овим речима, драга браћо и сестре, Св. Григорије Ниски, један од великих отаца Цркве, почиње своје размишљање о овом светом дану опште радости и милости Божије, која се тако јасно види у Божанској одлуци да се Друго Лице Свете Тројице оваплоти од Духа Светога и Марије Дјеве, поставши човек ради нас и нашег спасења.

Зато и ми, Ваш духовни вођа и молитвени представник пред Тројичним Богом, позивамо све Вас да славите Бога у ове дане општег славља, да спремни изађете у сусрет Новорођеном и да у Његовом присуству стојите узвишени и обрадовани радошћу небеском.

Узвишено стоји пред Господом она душа која се труди на путу Његовом. Наша је жеља да се сви предано молимо у ове освештане дане, да праштамо и тражимо опроштај, да помажемо онима којима је наша помоћ потребна, да будемо у свему достојни следбеници Новорођеног Богомладенца Христа, те да, руковођени свим светима у роду српском, будемо уписани у небеску књигу "Онога који јесте" и коме је "власт на рамену."

Мир Божији! Христос се Роди!

Срећна и Богом благословена Нова 2011. Година!

Ваш молитвеник перд Богомладенцем Христом
ЉОНГИН, С.Р.

Епископ новограчаничко-средњезападноамерички

continued on p. 12

У Призрену устоличен нови Епископ...

continued from p. 8

српскога патријарха и саборских отаца (тј. епископа) наше најсветије Цркве. Епископ Теодосије такође критикује антицрквено, противсаборно деловање његовог претходника. "Уместо извора живе воде, који се вернима даје у Литургији, а која се канонски служи по благослову надлежног Епископа и уз помињање Патријарха Српског као првоначалника наше помесне Цркве, ова наша посрнула браћа траже неку своју правду и своју истину, копајући бунаре испроваљиване, у којима ништа нема до горчине и мржње, којом се без стиди и страха Божијег обрушавају на све што је у Цркви свето и поштовано".

Теодосије у свом раду гледа на савест црквене пуноће, а не осврће се на фарисејске приговоре "каноничара-буквоједа" и осталих "ојађених и забринутих" веб-сајт-виртуелних "борца за веру" из којих избија метафизичко безнађе које би да пренесу и на остале. Одговорност његовог претходника, сада монаха Артемија, увећава се чињеницом да је он – свесно или несвесно, небитно је – увео у јавност, а делимично и у Цркву, праксу оспоравања а често и омаловажавања институција Патријарха, Синода и Сабора из чисто идеолошких побуда које ни најмање везе нису имале са црквеношћу и теологијом.

Разлика у приступу се огледа и у вестима које сада долазе са страдалног Косова. Док смо пре слушали вести о борби против глобализма, екуменизма и сл., од фебруара 2010. вести говоре о служењима Свете Литургије у обновљеним и освећеним храмовима. На тај начин обнова храмова постаје део свецрквене и свенародне обнове и добија свој пуни смисао у Светој Евхаристији која се сада редовно врши у овим светињама. Са делатношћу новоустоличеног Епископа, све ће мање бити невиних жртава медијске обмане злонамерних псеудо-зилотских група које шире дезинформације и петиције против Мајке Цркве, недопустиво политизујући случај и нарушавајући углед једине компетентне установе, чиме несвесно проузрокују расколничко расположење не само у многострадалној епархији Рашкопризренској него и у целој нашој Цркви.

Обнова светиња

Новом Епископу предстоји рад на обнови и изградњи порушених православних светиња на Космету, што је свакако дугорочни задатак. Стога он истиче да подижући светиње, ми радимо на обнови црквеног и духовног живота. Уз обновљене храмове у Приштини, Истоку и Призрену, последњих месеци удахнут је нови живот и угашеним парохијама, тако што су у њима постављени млади свештеници. Он планира и обнову парохије у Пећи, као и наставак обнове комплекса Богословије у Призрену, где планира да, уз Божију помоћ, поново покрене црквено-просветни рад.

Будући да је Црква увек била стожер опстанка српског народа на Космету и у најтежим временима, њену улогу у данашњим околностима не треба другачије посматрати. "Најважнији задатак биће јачање духовног рада и наставак хуманитарне помоћи угроженом становништву. Важно је и да народне кухиње које води НВО „Мајка девет Југовића“ наставе да раде. Уколико буде услова, њихов број биће повећан. Црква треба да гради општу слогу, јер само јединствени и солидарни можемо да опстанемо".

И та порука звучи сасвим освежавајуће у односу на оно што смо навикли да слушамо у последње време. Жалосна је чињеница да је Теодосијев претходник са својом идеолошком парадигмом нашао своје природне савезнике у ултра-десничарским (али и ултра-левичарским, јер крајности се додирују) групама и медијима који са лакоћом све уклапају у теорије завере и друге (пост)комунистичке идеолошке флоскуле. А најтрагичније је да за тај, срећом веома мали али бучни, део јавности ништа не значи деценијска запостављеност парохијског свештенства и верног народа (осим у безбеднијем северном делу Косова) на рачун формирања некакве етнархије политичког типа или монахократије идеолошког кова.

Стога треба одати признање досадашњим епископима-администраторима, Атанасију и Амфилохију, а сада и новоустоличеном Теодосију, на великом делу јачања црквеног живота и присуства у српским срединама чиме су повратили наду у Цркву, подстакли повратак прогнаних, обновили здраву црквеност и показали да се Српска Црква не одриче свог древног црквеног и историјског седишта.

Епископ Теодосије зна да брига о Косову није само његово право и задатак, него и свеукупне Цркве, па је спреман да на том пољу настави сарадњу са Патријархом и Сабором. Он ће то чинити у духу максиме коју је сам исковао: "У Цркви нема саборности без поштовања начелства, као ни богоподобног начелства без богилике саборности".

Подсећајући своју паству о спасоносном значају заједницу у Христу и Његовој и нашој Цркви, он мудро вели: "Добро знајте, да све оно, што се чини Бога ради, а без заједнице у Цркви, не служи спасењу, већ још више удаљује од вечног живота и благослова Божијег."

Сарадња са институцијама

Међу Србима на Космету присутне су и поделе, нарочито око признавања институција такозване државе Косово. Како

превазићи разлике које постоје? "Улога Цркве јесте да чини да поделе нашег народа буду што мање и да Срби, без обзира на политичку припадност, осећају да су један народ Божји. Она не делује као политичка институција, јер се тако своди на пуку идеологију. Али, мора да учи и народ и његове вође о свести да лични интереси не смеју бити изнад користи заједнице. Не очекујмо да нас други разумеју и подрже, ако то сами не унемо".

По питању ситуације у манастирима које више не обезбеђују снаге Кфора и сарадње са Косовском полицијом, Владика Теодосије сматра да није сазрело време да обезбеђење наших најважнијих и најугроженијих светиња буде у рукама Косовске полиције. "У њу немамо поверење, какво смо имали у војнике Кфора, који су били професионалнији, али и боље разумевали међуљудске односе. Нисмо, међутим, у стању да бирамо, већ смо принуђени да прихватајући понуђено, чувамо наше светиње и народ".

Косово и Србија

Будућност Космета у Србији посматра се различито. Већина сматра да се покрајине нико не сме одрећи, али се чују и гласови да је неповратно изгубљено. По том питању Теодосије каже: "Косово није само политичко и територијално питање. То је место нашег завета са Богом. Нашим повратком том завету, на основама хришћанске вере и наде, немогуће га је одузети. Политичке ситуације су се мењале кроз историју, и тако ће бити и убудуће. Ако Космет гледамо само као питање националне идеологије и територије, изгледа као изгубљено. Уколико, међутим, укључимо своје срце, одговор је сасвим супротан".

По питању пак најављиваног компромиса између два народа дијалогом Београда и Приштине, Владика је такође јасан: "Дијалог је једини пут ка решавању проблема на КиМ. Други не могу да нађу решење за наше проблеме. Већина косовских Албанаца тренутно не види будућност у било каквој вези са Србијом. Српски народ, међутим, прва је адреса на којој би они требало да

ван њега разбијемо се ми сами. Треба рећи ради неупућених, да је зилотизам и антиекуменизам (и изјашњавање за тзв. „истинско православље“) више један социјални феномен (ментални проблем једног друштвеног слоја), или ти борба против савременог света, модернизма и глобализма и страх од њиховог утицаја, а мање, или готово нимало, питање вере-религије и њене одбране.

У име Епископског савета (чији је председник Патријарх Српски), а тиме и у име свих верних Православних Срба и Американаца са северноамеричког континента, Епископ Максим Западноамерички је новоустоличеном Епископу Теодосију пренео поздраве и свесрдну подршку дијаспоре и уручио му поклон – архиепископске одежде. Епископ Максим је истакао да свеукупна дијаспора стоји уз своју Цркву и уз Епископа Теодосија као јединог канонско-благодатног прејемника и наследника Апостолског Прџедања и христолошког служитеља на Трону богоспасаване Епархије Рашкопризренске. Стога га православна Америка очекује да дође у скору посету и донесе благослове косовско-метохијских светиња.

Епископ Западноамерички Максим

Биографија Епископа Теодосија

Епископ Теодосије, на крштењу Живко Шибалић, рођен је 29. јуна 1963. године у Чачку, од оца Милана и мајке Биљане (рођене Јовић), сада у манастиру монахиње Марте. После завршене основне и средње школе у Горјанима и Ужицу, студирао је теологију на Богословском факултету у Београду, где је и дипломирао. Од младости је имао велику љубав према цркви и богослужењу, и као седамнаестогодишњак први пут је посетио манастир Високи Дечани, где га је са очинском љубављу дочекао блаженопочивши архимандрит Јустин, игуман ове свете лавре. Млади Живко тада је и донео одлуку да се посвети монашком животу и преда себе на службу Богу. Као студент теологије у Београду Живко је слушао предавања наших уважених богослова и будућих Епископа Амфилохија, Атанасија и Иринеја, који су својим духовним и богословским радом направили дубок утицај на младог студента Живка и читаву генерацију тадашњих студената на Богословском факултету у Београду.

Ипак, Живково срце је цезнуло за монашким подвигом па

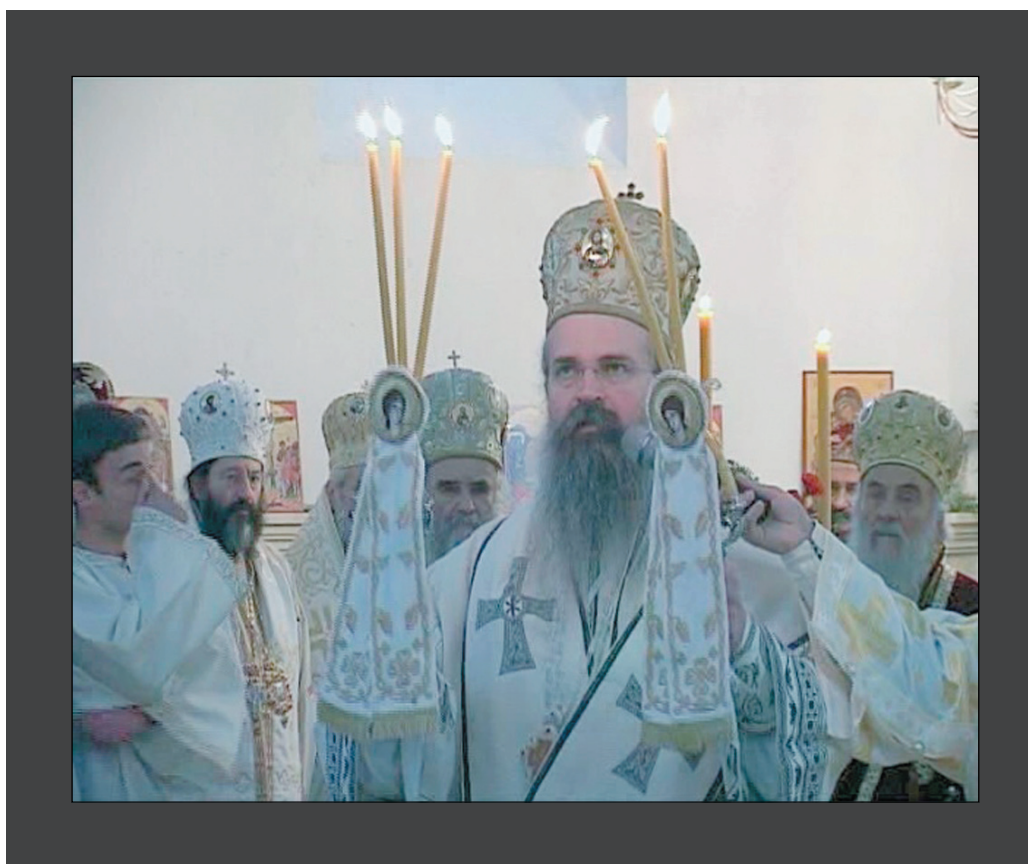
6. јануара 1987. године одлучује да постане искушеник у манастиру Црна Река код Новог Пазара и настави духовни живот под руководством тадашњег игумана, а будућег Епископа рашко-призренског г. Артемија. У манастиру Црна Река замонашен је у малу схиму на манастирску славу, Светих Архангела, 21. новембра 1989. године, добивши монашко име Теодосије, по Светом Теодосију Великом, зачетнику општежића. Ново монашко име указало је и на његов даљи животни и монашки пут, који ће бити посвећен духовној изградњи једног од највећих општежитељних манастира, Високих Дечана.

У чин јерођакона рукоположио га је тадашњи Епископ рашко-призренски г. Павле на Светлу среду 1990. године у Саборном храму Светог Георгија у Призрену. Видећи његов труд и духовне дарове, Епископ Артемије га је по Срећењу 1992. године рукоположио у чин јеромонаха у манастиру Ђелије код Ваљева. Ово је још више продубило његову духовну везу са Св. авом Јустином

Ђелијским на чијим ће се делима годинама напајати и учити љубави и страху Божијем. Пошто је било неопходно да се ојача активност Цркве на овом простору, Свети архиепископски сабор Српске православне цркве, на свом редовном заседању од 10. до 19. маја 2004. године доноси одлуку о избору игумана Теодосије, настојатеља царске лавре манастира Високи Дечани, за Епископа

липљанског, викара Епархије рашко-призренске, са седиштем у манастиру Високи Дечани.

Као викарни Епископ Липљански и игуман манастира Високи Дечани Владика Теодосије још је посебно наставио са радом на помоћи народу, посебно у Метохији. Одлуком Св. Архиепископског Сабора из маја 2005. године Владика Теодосију је поверена брига око обнове храмова и манастира који су уништени у Мартовском погрому 2004. године. Од јесени те године започиње процес обнове који се спроводи уз сарадњу са Заводом за заштитом споменика културе Србије и привременим косовским институцијама под надзором Мисије УН и Савета Европе, а у складу са Меморандумом о обнови који је у марту те године у име СПЦ потписао Патријарх Павле. У току наредних пет година обновљено је око двадесетак објеката СПЦ, међу којима су и Саборна црква Св. Великомученика Георгија са Владичанским двором и старом зградом Богословије у Призрену, храм Св. Николе у Приштини, цркве у Пећи, Вучитрну, Подујеву, Истоку и др. Обнова порушених светиња СПЦ вршена је уз сталну подршку Његове светости Патријарха српског г. Павла и Св. Архиепископског синода СПЦ са циљем да након обнове порушених објеката уследи и духовна обнова парохијског и богослужбеног живота. Од 2005. год. Владика Теодосије активно учествује и у раду Косовског одбора Св. Архиепископског сабора СПЦ као подпредседник одбора. Истовремено је по одлуци Св. Архиепископског синода ангажован и као један од представника СПЦ у преговорима о статусу Косова и Метохије, нарочито 2007. и 2008. године, када је посебан допринос дао на дефинисању мера заштите српске духовне и културне баштине и очувања идентитета светиња наше Цркве у јужној Покрајини. Од тада је Владика Теодосије имао више сусрета са бројним међународним представницима, којима је континуирано указивао на тешку ситуацију у којој живи српски народ и Црква на Косову и Метохији.

потраже саговорника за своје дугорочне интересе. У предстојећим преговорима Београда и Приштине приоритет треба да буде стварни интерес народа и мир, а не пролазне идеологије. Зато је важно да људи добре воље буду на дистанци од свих који мисле да се насиљем остварује срећа".

Порука српском народу на Космету

Владика Теодосије подсећа да је Христос једина узданица хришћанима. Зато треба да се вежемо уз Цркву и сачувамо међусобну љубав и слогу. Он такође истиче да Господ пројављује у слабости и страдању и зато не смемо да губимо наду у њега. "Останимо верни својим огњиштима и светињама и изнад свега чувајмо нашу веру".

Нашу енергију треба усмерити на оно што живот значи, и ево како то мудро и молитвено изражава Епископ Теодосије: "И поред свих разлика, не заборављајте никада да сте једно стадо Христово, које је позвано, да у заједници Тела и Крви Господње, живи једним срцем и једном душом, и да је Црква изнад сваке политике и дељења, као духовна мајка, која прима све оне који јој долазе и никога не одвраћа."

У овом смислу, став Епископа Теодосија поводом антиекуменизма и екуменизма, иде с ону страну сваке лажне дилеме. Владика следи пут Цркве, а он се не своди на неко „средње поље“ између два екстрема: црквеног изолационизма и еклисиолошког релативизма. Просто, треба избегавати ту упрошћену и искривљену слику екуменисти vs. антиекуменисти. Православна Црква, не бојећи се дијалога јер има Истину, улази у њега са најдубљим убеђењем да верност властитој православној традицији и активни екуменски ангажман нису некомпатибилни и да једно захтева друго. Као што неко рече, зилоти се понашају као да је Православље неко слабо људско стакло које ће се разбити и које треба ми слаби људи да спасавамо. Напротив, свето Православље и његова истина се неће разбити, али без њега и